

*Sygn. akt II AKa 116/14*

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wiesław Masłowski
Sędziowie:	SA Marian Baliński SA Maria Wiatr (spr.)
Protokolant:	sekr. sąd. Jadwiga Popiołek

przy udziale J. S., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2014 r.

sprawy wnioskodawcy **K. W.**

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 25 lutego 2014 r., sygn. akt IV Ko 869/13

na podstawie art. 437 §1 kpk

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Sygn. akt II Aka 116/14

## UZASADNIENIE

Wnioskodawca K. W. wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa tytułem zadośćuczynienia kwoty 15.000 zł i tytułem odszkodowania kwoty 10.000 zł, a ewentualnie o zasądzenie kwoty 25.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 7 października 2008 roku uwzględniono wniosek ewentualny i zasądzono na rzecz wnioskodawcy kwotę 25.000 zł tytułem zadośćuczynienia. W pozostałej części wniosek oddalono.

Sąd Apelacyjny w Ł. wyrokiem z dnia 11 września 2013 roku w sprawie (...) wznowił postępowanie zakończone wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 7 października 2008 roku w sprawie (...).

Po uchyleniu wspomnianego wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi pismem z dnia 3 lutego 2014r. K. W. wniósł o zasądzenie od Skarby Państwa na rzecz wnioskodawcy kwotę 450.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwotę 42.718 zł tytułem odszkodowania za utracone zarobki. W czasie rozprawy wniosek w części

dotyczącej odszkodowania został cofnięty, a kwota dochodzonego zadośćuczynienia doprecyzowana w ten sposób, że na poczet kwoty 450.000 zł winna być zaliczona kwota efektywnie wypłacona wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 25 lutego 2014 roku w sprawie IV Ko 869/13 orzekł:

1. na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. nr 34, poz. 149 z późn. zm.) zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz K. W. tytułem zadośćuczynienia kwotę 100.000 (sto tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku, w tym kwotę 25.000 (dwudziestu pięciu tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 7 października 2008 roku w sprawie (...);
2. oddalił wniosek o zadośćuczynienie w pozostałej części;
3. umorzył postępowanie w zakresie wniosku o odszkodowanie;
4. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył pełnomocnik wnioskodawcy, zaskarżył powyższy wyrok w części oddalającej wniosek o zasądzenie zadośćuczynienia ponad kwotę 100.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku i zarzucił obrazę prawa materialnego:

- art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. Nr 34, poz. 149 z późn. zm.) w związku z:
- art. 445 § 1 k.c. i w zw. z art. 444 § 1 k.c. przez ustalenie odszkodowania za szkodę niemajątkową na rażąco zaniżonym poziomie ze względu na niedostateczne uwzględnienie trwałego uszczerbku na zdrowiu, które pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z wykonaniem decyzji o internowaniu.

Podnosząc powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kwoty 450.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wyrokowania, w tym kwotę 25.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 7 października 2008 r., sygn. akt IV Ko 268/08, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

### ***Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.***

Apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym. Już na wstępie stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy i na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Ocena materiału dowodowego została dokonana przez sąd z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art.7 kpk, jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic swobodnej oceny, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych.

Niewłaściwie jest także sformułowany zarzut obrazy prawa materialnego. Sąd Apelacyjny wielokrotnie zwracał uwagę, że obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu ( lub niezastosowaniu ) w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych. Nie ma obrazy prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń w tym zakresie. Lektura skargi apelacyjnej wskazuje natomiast na zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mający polegać na „niedostatecznym uwzględnieniu trwałego uszczerbku na zdrowiu, które pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z wykonaniem decyzji o internowaniu”.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, środek odwoławczy ma charakter polemiki z prawidłowymi ustaleniami sądu I instancji i nie dostarcza argumentów za tezą o konieczności podwyższenia kwoty zadośćuczynienia bądź uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że sąd meriti określając kwotę należnego zadośćuczynienia wziął pod uwagę wszystkie okoliczności podane przez wnioskodawcę, również te dotyczące jego stanu zdrowia i wpływu przebytej choroby na obecny jego stan. Zważyć także należy, że wszystkie twierdzenia wnioskodawcy znalazły aprobatę sądu i nie były kwestionowane. Świadczy o tym treść pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Wszak wszystkie ustalenia co do warunków w jakich przebywał wnioskodawca, sposobu w jaki był traktowany i przebytej choroby oraz jej konsekwencji zostały oparte na zeznaniach K. W..

Uwzględniając zatem wszystkie wskazane przez wnioskodawcę fakty sąd I instancji, zdaniem sądu odwoławczego, prawidłowo uznał, że zasądzona kwota zadośćuczynienia jest adekwatna do rozmiaru doznanych krzywd.

Podkreślić przy tym należy, że sąd I instancji nie tylko prawidłowo, uwzględniając rozmiar krzywd, jakich doznał wnioskodawca, wyważył wysokość zasądzonego zadośćuczynienia, ale także szczegółowo swoje stanowisko uzasadnił w pisemnych motywach wyroku.

Sąd Apelacyjny akceptując w pełni ustalenia sądu meriti w tej kwestii uważa za zbędne ponowne przytaczanie argumentacji zaprezentowanej w uzasadnieniu.

Dodatkowo jedynie należy stwierdzić, że Sąd Apelacyjny podziela te poglądy prezentowane w bogatym orzecznictwie, z których wprost wynika, że ustalenie konkretnej kwoty zadośćuczynienia jako „odpowiedniej” z istoty należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego i w związku z tym podlega ochronie, gdy sąd meriti uwzględni wszystkie okoliczności sprawy i oprze się na czytelnych kryteriach. W ocenie Sądu Apelacyjnego, sąd I instancji zadaniu temu sprostał.

Podkreślić przy tym należy, że zadośćuczynienie jest odzwierciedleniem w formie pieniężnej rozmiaru krzywdy, a to w istocie nie zależy od statusu materialnego pokrzywdzonego. Jedynie rozmiar zadośćuczynienia może być odnoszony do stopy życiowej społeczeństwa, która pośrednio może rzutować na umiarkowany jej wymiar. Przesłanka przeciętnej stopy życiowej nie może jednak pozbawiać omawianego roszczenia funkcji kompensacyjnej i eliminować innych istotniejszych czynników kształtujących jego rozmiar i ma charakter uzupełniający.

Na rozmiar krzywdy w przypadku wnioskodawcy bez wątplenia mają wpływ te okoliczności, na które zwrócił uwagę sąd I instancji, a mianowicie internowanie stosunkowo młodego człowieka, pozbawienie wnioskodawcy stałego kontaktu z osobami bliskimi, długość czasu pobytu w ośrodkach odosobnienia i warunki jakie w nich panowały, pobicie i związane z tym dolegliwości fizyczne, a także konsekwencje leczenia wyrostka robaczkowego, które K. W. odczuwa do chwili obecnej.

Reasumując – stwierdzić należy, że sąd I instancji zasądzając na rzecz wnioskodawcy kwotę 100.000złoty nie dopuścił się uchybień zarzucanych w apelacji.

Z urzędu należy zauważyć, że zbędnie sąd I instancji w punkcie 4 zaskarżonego wyroku obciążył kosztami postępowania Skarb Państwa. Zgodnie bowiem z treścią stosownych przepisów, na co Sąd Apelacyjny wielokrotnie zwracał uwagę, sprawy o odszkodowanie i zadośćuczynienie wolne są od kosztów. Oznacza to, iż nie ma potrzeby odnosić się w wyroku do kwestii kosztów i tak też uczynił Sąd Apelacyjny.